

”FOLKELIG OG ROCKA”: EVALUERING AV
HELL BLUES FESTIVAL

Hans Weisethaunet

DELRAPPORT I EVALUERINGEN AV
STATSBUDSJETTETS KAP. 320, POST 74

Desember 2004

INNHOOLD

1. Innledning	3
2. Hell Bluesfestival - historie, målsettinger og økonomiske rammer	5
3. Tiltaket i forhold til sitt felt – andre festivaler	8
4. Tiltakets forvaltningsmessige profil	11
5. Konklusjon - alternativer og forslag	13
Referanser	15

1. INNLEDNING

Hell Blues Festival har siden 1992 vært en årlig musikkbegivenhet i Hell i Stjørdal kommune i Nord-Trøndelag.¹ Festivalen, som både er en rock- og bluesfestival, har foruten et trofast lokalt publikum søkt å trekke til seg publikum utenfra gjennom en profilert markedsføring av den engelskspråklige dobbeltbetydningen av stedsnavnet Hell. Festivalen, som arrangeres over en helg tidlig på høsten (september), har en drift som i all hovedsak er basert på frivillig (dugnads-) innsats. Festivalen har vokst fra å være en liten festival til å bli en betydelig mønstring av norske og internasjonale artister innen sjangeren.

Hell Blues Festival mottar årlig offentlig tilskudd over statsbudsjettets Kap. 320, post 74, tiltak under Norsk kulturråd (for 2004 kr 527.000). Mitt mandat har vært å beskrive og evaluere flere av tiltakene på post 74, deriblant Hell Blues Festival, innen en ramme på et par måneder.

Metodisk opplegg og gjennomføring

Tiltakets historie, målsettinger og resultater beskrives i egne avsnitt i rapporten. I rapportens siste del gis noen konklusjoner og forslag m.h.t. forvaltningmessig profil og tilskudd til tiltaket. Det gis underveis også en drøfting av tiltakets plassering i en bredere kulturpolitisk sammenheng. Med de frister og begrensninger som er gitt i mandatet fra Norsk kulturråd, vil den samlede beskrivelsen måtte bli noe kortfattet.

I utgangspunktet har jeg hatt som målsetting å samle mest mulig informasjon om tiltaket gjennom rapporter tilgjengelig hos Norsk kulturråd, hos tiltaket selv og andre steder. Jeg har gjennomgått tiltakets årsberetninger og årsregnskaper, men den viktigste kilden har vært intervjuer med tiltakets ledelse, samtaler med publikum og musikere ved festivalen i 2004 og med noen av festivalens samarbeidspartnere (sponsorer). Jeg har i noen grad gjort et antropologisk feltarbeid ved å observere aktivitetene (festivalens organisering) og de fleste konsertene ved festivalen 9. - 12. september 2004.

---

¹ Stjørdal kommune har ca. 19.000 innbyggere (2004). Hell er et mindre tettsted like ved Trondheim Lufthavn, Værnes, og et krysningspunkt for veiforbindelsene E6, E14 (til Sverige) og Rv. 705 (til Selbu/Tydal), samt Nordlandsbanen og Meråkerbanen.

Metodisk har evalueringen fulgt det som gjerne kan betegnes som en allmenn forståelse av begrepet kvalitativ metode i samfunnsforskningen (se Hammersley og Atkinson 1996, Fossåskaret et al. 1997 eller Wadel 1991). Intervjuene har på flere punkter fulgt en intervjuguide,² men jeg har samtidig latt intervjuobjektene få uttale seg forholdsvis fritt (ustrukturert intervju/kvalitativ samtale). Som Pål Repstad framhever

skal du få innsikt i grunntrekk og særpreg i et bestemt miljø, og ikke minst konkrete utviklingshistorier over tid [...] bør du bruke observasjon og kvalitative intervjuer (1993:15).

Min ambisjon har vært å beskrive tiltaket fra et så uhildet utgangspunkt som mulig. Metodisk er det lagt vekt på at tiltakets egen forståelse av sin virksomhet skal komme tydelig fram i evalueringsrapporten, samtidig som jeg har lagt vekt på å være kritisk i fortolkningen av det foreliggende materialet.

---

² Utarbeidet av prosjektlederne Mie Berg Simonsen og Per Mangset.

2. HELL BLUESFESTIVAL – HISTORIE, MÅLSETTINGER OG ØKONOMISKE RAMMER

Hell Blues Festival ble til som en følge av at en kameratgjeng bestemte seg for å arrangere en samling med ulike band på Hell i 1991. De leide lokaler i det nye Rica Hell Hotel og arrangerte konserten (med 3 - 4 ulike band de spilte i) selv. Om bakgrunnen for at dette utviklet seg til en årlig musikkfestival forteller festivalens programsjef Knut Morten Johansen, som har stått sentralt i arbeidet med festivalen helt siden starten.

Vi hadde ikke noe tilbud her. Vi vokste opp med at vi alltid måtte reise et eller annet sted om vi var interessert i musikk. Vi måtte reise til Nidarøhallen i Trondheim når det var konserter der. Vi måtte fly til Oslo, og vi reiste til Drammenshallen når det var konserter der, det er slik vi har vokst opp. Etter at hotellet ble bygd fikk vi ideen, hadde det ikke gått an å få til noe her? Kommunikasjonsmessig ligger Stjørdal glimrende til, midt i smørøyet så og si. Det er kort vei fra Trondheim. Vi ligger rett ved flyplassen, jernbane, E6 og E14, det er et knutepunkt rett og slett (intervju, Johansen, 10.09.04).

Festivalen har siden vokst betydelig i omfang og ambisjonsnivå, og en rekke av bluesens og rockens aller største navn har spilt ved festivalen. Hell Blues Festival arrangeres over en helg, med flere parallelle konserter i ulike saler i festivalhotellet, Rica Hell Hotel. I tillegg til dette arrangeres det konserter ved ulike utesteder ”Downtown Hell” (som til vanlig betegnes som Stjørdal sentrum). Noen konserter legges til torget i samme sentrum, bl.a. barnekonserter og musikalske opptog på dagtid. Det arrangeres ”barbecue-konsert” ved den nedlagte stasjonsbygningen Hell stasjon, og festivalen har også en årlig kirkekonsert i Værnes kirke. I 2003 ble kirkekonserten (da med Jon Lord og TrondheimSolistene) flyttet til Nidarosdomen i Trondheim grunnet stor billettomsætning. Ved enkelte tilfeller har festivalen benyttet den militære Hangar 5 ved Værnes flystasjon til konserter, bl.a. da Deep Purple spilte i 2000 for 6.500 tilhørere. Årlig publikumstall for festivalen ligger stort sett mellom 5.000 - 7.000.

Festivalledelsen uttaler selv at de i stor grad har oppnådd det som har vært målsettingen for festivalen. Om dette uttaler festivalsjef Magne Kjerkreit: ”Festivalen fremstår i dag som en merkevare med et solid rykte blant publikum og

samarbeidspartnere.”³ Et av målene har vært å skape en variert festival med en viss sjangerbredde og med et program tilpasset ulike segmenter av publikum og aldersgrupper. Slik sett er festivalen ikke en ”ren” bluesfestival. Festivalen markedsfører ulike konsepter som en del av festivalen. Dette innbefatter bl.a. at lokale artister gis en plass i festivalen og markedsføring av det årvisse konseptet ”Classic Rock Live in Hell”, hvor særlig 70-talls rocken og hardrocken har stått sentralt, hvor artister som Manfred Mann, Procol Harum, Gary Moore, Uriah Heep, Deep Purple, Status Quo, Ian Hunter, Nazareth og Dio har spilt ved festivalen. Mange av verdens mest profilerte bluesutøvere har opptrådt ved festivalen, blant dem Pinetop Perkins, Hubert Sumlin og ”Honeyboy” Edwards. Festivalen har også innslag av hip-hop, jazz og nyere prog-rock, i 2004 representert ved f.eks. Pagan’s Mind og Jørn. Festivalen framstår på denne måten som en festival både for 50-åringer og 20-åringer.⁴

Festivalens drift baserer seg på innsats fra et stort antall (nærmere 300) frivillige. Enkelte idrettslag- og organisasjoner får betalt til organisasjonen for den innsatsen de bidrar med. De første årene hadde festivalen ingen offentlig støtte. Etter noen år lyktes de med å få litt støtte fra kommunalt og fylkeskommunalt hold. Festivalen hadde i 2003 en omsetning på ca. 3,4 millioner kroner. Av dette utgjorde billettinntektene ca 1,4 millioner kroner. Festivalen har satset mye på å utvikle gode relasjoner til det lokale næringslivet og særlig på å dra nytte av synergieffektene av et slikt samarbeid. Utenom tilskuddet over statsbudsjettets Kap. 320, post 74, kr 527.000 i 2004, har festivalen i flere år mottatt driftstilskudd på kr 75.000 fra Nord-Trøndelag fylkeskommune og kr 75.000 fra Stjørdal kommune.

Generelt kan en si at de økonomiske rammene for festivalen er knappe. Fra 2000 har festivalen hatt en ansatt kontormedarbeider i 50 prosent stilling. Festivalens leder mottar et honorar på 15.000 kroner i året for det arbeidet som legges ned i festivalen. Resultatet har de ulike årene svingt mellom overskudd og underskudd,⁵ avhengig av omfanget av billettsalget. Svingninger i billettomsetningen gir betydelige utslag for festivalen, som i er avhengig av billettinntektene for å dekke artistenes honorarer og andre utgifter. En kan som en konklusjon si at festivalen har

---

³ Egenevaluering, Hell Blues Festival, av Magne Kjerkreit, 21.05.04.

⁴ Festivalen gjør også egne prosjekter for skolebarn og barnehager.

⁵ I 2003 hadde festivalen et underskudd på ca. 300.000 kroner, noe som medførte at kontormedarbeideren for en periode måtte permitteres.

små marginer m.h.t. de økonomiske rammene.

3. TILTAKET I FORHOLD TIL SITT FELT — ANDRE FESTIVALER

Hell Blues Festival kan betraktes som et idealistisk prosjekt i den forstand at festivalens eksistens er basert på dugnad og frivillig innsats fra lokale ”musikkinteresserte”. I kulturpolitisk sammenheng er festivalen viktig, siden den er den eneste av sitt slag og størrelse i Trøndelagsregionen (det finnes et par andre bluesfestivaler i Trøndelagsområdet, men ingen andre av denne størrelsesorden). I nasjonal sammenheng er Hell Blues Festival vesentlig mindre enn Notodden bluesfestival og Ole Blues festivalen (i Bergen). En kan også se at festivalen har lagt seg på en annen profil enn disse.⁶

Det er svært mange bluesfestivaler i Norge (ifølge bladet Blues News⁷ ca. 40 årlig). Dette må kunne sies å være et påfallende kulturelt trekk ved Norge anno 2004, og det kan se ut til at bluesfestivaler representerer en ny type norsk ”folkelighet”, som et alternativ til folkemusikkmønstringer og trekkspillfestivaler (som det også finnes en del av, ikke minst i Trøndelagsregionen) eller tidligere tiders ”martnas”-treff. Det er opplagt at festivaler av denne typen har en vesentlig sosial funksjon i tillegg til det musikalske. I debatten i kjølvannet av utredningen ”Populærmusikken i kulturpolitikken” (Gripsrud 2002) vakte det påviselig irritasjon hos bluesinteresserte⁸ at Odd Are Berkaak hadde beskrevet bluesens ”appropriering” i andre miljøer (enn de den sprang ut fra) som et uttrykk som av mange ble oppfattet som ”harry” og vel ”karslig”.⁹ Bluesens musikkhistoriske betydning, slik denne framtrer i dag, er skapt i ettertid,¹⁰ som en mythos avfødt av et behov for å finne en rockens ”opprinnelse” eller stamfar (slik denne bl.a. ble personifisert i skribenten Greil Marcus sin fortolkning av historien om 1930-tallsartisten Robert Johnson,

---

⁶ Dette er de tre desidert største bluesfestivalene i Norge. Av andre festivaler av noe størrelse finnes Skånevik bluesfestival, som i større grad er en utendørsfestival sammenlignet med de andre (konserter i telt).

⁷ Blues News utgis av Norsk Blues Union, som høsten 2004 hadde 74 medlemsklubber.

⁸ Ulike debattinnlegg i aviser og på internett i etterkant av offentliggjøringen av utredningen.

⁹ Berkaak skriver om dette: ”Bluesmusikken var slik et uttrykk for en sosialt deprivert, men seksuelt hyperpotent mannlighet fram til tidlig på sekstitallet. [...] I dag er den samme musikken appropriert av et helt annet publikum og oppfattes i store deler av miljøet som ’harry’, både på grunn av det veldig ’karslige’ ved spillestilen og scenepositurere og fordi den gjennom festivalene assosieres med bygdepyll og bråk (på linje med Titanofestivalen).” (Berkaak 2002:216.)

¹⁰ Dette er likevel ikke noe særtrekk ved bluesen som uttrykksform, men noe som kjennetegner de fleste ”historiske” musikkjangrer som utvikles over tid.

som solgte sin sjel til djevelen – for senere å bli alle blues- og rockartisters forbilde) (Marcus 1975:19-35).

Hell Blues Festival plasserer seg i dette landskapet som en festival som framstår som svært ”folkelig” og ”rocka”, mens Notodden Bluesfestival f.eks. er en tydeligere sjangerfestival. Hell Blues Festival synes på den annen side ikke å være en formidler av ”autentiske” forestillinger i tråd med blusens opprinnelsesmytologier eller å være en festival for ”blues-purister”. Tilgangen til bluesinteressen synes snarere å være via 70-talls-rocken og musikk som ser ut til å fenge et musikkinteressert publikum i regionen. Festivalen kan ikke beskyldes for å være spesielt original i sitt artistvalg, men samtidig synes den å kjenne sitt publikum. Det er f.eks. påfallende få amerikanske artister som spiller ved festivalen, noe festivalledelsen mener har en pragmatisk sammenheng med kostnadsnivået ved å få disse artistene til Norge.¹¹ Festivalen har samtidig gjort et bevisst valg m.h.t. å ikke være en utendørsfestival.¹²

Kunstnerisk framstår festivalen som en betydelig begivenhet for musikklivet i regionen. Det finnes lite forskning omkring blues som musikalsk og kunstnerisk uttrykk.¹³ Tilhengere av andre musikkjangrer søker gjerne å beskrive bluesen som enkel og skjemamessig noe ”primitiv”, en beskrivelse som ikke er holdbar ved nærmere undersøkelse av sjangerens tonalitet og improvisatoriske plattform.¹⁴ Det er lite forsket på hva slags sosiale segmenter av publikum som oppsøker de ulike festivalene i Norge, men som Bjørkås (2004) påpeker har festivalene fått stadig større betydning som kulturell arena for de sosiale ”mellomlagene”.

Snarere enn entydig å være ”harry”-kultur¹⁵ synes også aktivitetene ved Hell Blues Festival å handle om det Berkaak beskriver som rock- og popmusikkens kunstideologi; ”å distansere seg fra etablerte identitetsmodeller, skrive seg selv ut av slike matriser av likhet og ulikhet som man føler man ikke hører hjemme i” (Berkaak 2002:200). Initiativet til festivalen (jf. sitatet fra programsjef Knut

---

¹¹ Intervju, programsjef Hell Blues Festival, Knut Morten Johansen, 10.09.04.

¹² Ideen om å skape en innendørs festival med en viss grad av publikumsvennlig komfort fikk festivalen etter å ha sett hvordan Jazzfestivalen i Molde bruker Alexandra Hotel som festivalhotell ved Jazzfestivalen i Molde (intervju, Knut Morten Johansen, 10.09.04).

¹³ På den annen side finnes mye blueshistorie, men i all hovedsak skrevet ut fra et stillhistorisk og gjerne fan-influert perspektiv, jf. Oliver 1997, Davis 1995 eller Cohn 1993.

¹⁴ Jf. Weisethaunet (2001).

¹⁵ Innslag av ”bygdekultur” kan en opplagt si at festivalen har, når (som selvopplevd ved festivalen i 2004) den rimelig berusede konsertdeltageren ved siden av deg går rundt for å spørre alle i konsertsalen: ”Ska du ha ei pøls?”

Morten Johansen innledningsvis i kap. 2) kan ses på som et forsøk på å snu det perifere og lokale Hell til et sentrum. Festivalen spinner videre på den internasjonale markedsføringsverdien av regionen og stednavnet Hell, som oppsto noen 10-år tilbake med eksistensen av et postkort med foto av stedets jernbanestasjon i rød solnedgang med pakkausets betegnende skilt ”Hell Gods-Expedition” i godt synlige bokstaver på veggen.¹⁶ I dag er stasjonen nedlagt, men hva kunne vel være mer egnet til å revitalisere den symbolske verdien av den gamle stasjonsbygningen og samle folk til stedet igjen enn en bluesfestival? Ved festivalen i 2004 måtte strømmen i stasjonsbygningen legges inn på nytt, for å gi liv til gitarforstærkere og munnspill, ispedd bluestekstenes overtydelige jernbanemetaforikk. Alt mens sponsor og konsernbanksjef i Sparebank 1, Per Oskar Olsen, rolig måtte vente for å få sin bunke gamle vinylplater signert av favorittutøveren selv, Tony Joe White. Det er med andre ord ikke mulig å plassere festivalen i en entydig ”sosial bås”.

Festivalens hovedargument i forhold til markedsføringen av navnet Hell har gått på region- og næringsutvikling, økning i antallet tilreisende og medhørende produksjon av postkort, T-skjorter og turistorientert reklamemateriell. Artister og tilreisende sender postkort hjem, og det er enkelt å spille på rock-klisjeer som ”Highway to Hell” osv. Festivalen har også, i samarbeid med Braathens, utviklet et konsept med bluesturer til Hell fra Storbritannia. Samtidig betyr festivalledelsen at de bruker denne markedsføringen ”med et glimt i øyet”.¹⁷ Ut fra en beregningsmodell utviklet av økonomiprofessor Arild Hervig ved Høgskolen i Molde kan festivalen vise til å ha generert omlag 40 - 45 millioner kroner i inntekter til regionen.¹⁸ Det er selvsagt vanskelig å måle den eksakte verdiskapningen som festivalens aktiviteter medfører for reise- og næringsliv i området, men det er viktig å se at dette har vært et sentralt incitament som utgangspunkt for å gi offentlig støtte til festivalen.¹⁹

---

¹⁶ Dette skiltet ble for noen år siden også stjålet – og måtte erstattes med et nytt.

¹⁷ Festivalens profil har ingen ting med satanisme eller dyrking av ”onde” elementer i musikken eller andre steder å gjøre, noe festivalsjef Magne Kjerkreit mener festivalens nære samarbeid med det lokale menighetsrådet om årlige kirkekonsserter er en god indikator på (intervju, Magne Kjerkreit, 11.09.04).

¹⁸ Egenevaluering, Hell Blues Festival, av Magne Kjerkreit, 21.05.04.

¹⁹ Den såkalte ”ringvirkningseffekten” av kulturarrangementer er omstridt i den kulturpolitiske forskningen, jf. f. eks. Bille (2004) og Ringstad (2004).

4. TILTAKETS

FORVALTNINGSMESSIGE PROFIL

Hell Blues Festival ble gitt tilskudd over statsbudsjettets Kap. 320, post 74 første gang i 2001 med et tilskudd på kr 500.000. Siden har de mottatt årlig tilskudd i denne størrelsesorden, med noe tillegg for indeksregulering.

Dette tilskuddet kom etter at festivalen hadde søkt om støtte fra ulike hold i en årrekke. De første årene mottok festivalen ingen støtte, men på midten av 1990-tallet lyktes festivalen med å få noe tilskudd fra Stjørdal kommune og Nord-Trøndelag fylke. I tillegg til dette lyktes de med å få noe midler gjennom et interregionalt samarbeidsprosjekt (EU-midler), hvor de utviklet et konsept om felles utvikling av et kulturnettverk mellom Trøndelag og Jämtland i Sverige. I særlig grad samarbeidet festivalen i denne sammenhengen med arrangementet Storsjöyran i Östersund. Noe av dette samarbeidet gikk på artistbytte og samarbeid om booking av artister, samt utvikling av fellesprosjekter over landegrensene.

Initiativet til støtten til Hell Blues Festival over statsbudsjettets Kap. 320, post 74 kom fra Arbeiderpartiets gruppe i Familie-, kultur- og administrasjonskomiteen i forbindelse med budsjettbehandlingen høsten 2000. Spesielt var Arbeiderpartiets representant fra Nord-Trøndelag, Jon Olav Alstad, talsmann for den kultur- og næringspolitiske betydningen av festivalen. Vedtaket om å støtte festivalen (som var enstemmig) var begrunnet i den regionalutviklings- og næringsutviklingsprofilen som festivalen da hadde utviklet, kombinert med festivalens ambisjoner om å utvikle en landsdelsarena for større konserter (Hangar 5 ved Trondheim Lufthavn, Værnes flystasjon).²⁰

Festivalen har siden jobbet mye med å utvikle nettverket av samarbeidspartnere. Statoil er festivalens hovedsponsor og gir et årlig tilskudd til festivalen på kr 125.000 (i 2004). En annen samarbeidspartner er Sparebank 1, som også støttet festivalen med 125.000 (i 2004). Om bakgrunnen for dette samarbeidet sier konsernbanksjef i Sparebank 1, Per Oskar Olsen:

Vi støtter arrangementer som bidrar til positiv aktivitet i Trøndelag. Festivalen har en spesiell profil, og den betyr svært mye for regionen. Hell Blues Festival bidrar til

---

²⁰ Intervju, Jon Olav Alstad, 27.11.04.

å sette Hell og Stjørdal på kartet, og festivalens profil samsvarer slik med vår målgruppe. Vi [Sparebank 1] er ”banken for folk flest”, og festivalen tilbyr et program hvor du finner noe for de som er spesielt musikkinteressert og noe for de som ikke er fullt så interessert (intervju, Per Oskar Olsen, 12.09.04).

Sparebank 1 bruker 28 millioner kroner årlig av sitt fond til å støtte prosjekter som kan utvikle regionen.²¹

Festivalen har ikke mottatt støtte over festivalstøtteordningen hos Norsk kulturråd (post 50), noe som delvis har vært begrunnet i at festivalen allerede mottar støtte over post 74.

---

²¹ Ibid. Andre viktige samarbeidspartnere for festivalen har vært Rica Hell Hotel, Braathens, Adresseavisen og Ringnes.

5. KONKLUSJON – ALTERNATIVER OG FORSLAG

Hell Blues Festival har lyktes med å finne en profil som gjør den til en unik musikkfestival i Trøndelagsregionen. Festivalen har nasjonal betydning i den forstand at den skiller seg fra andre festivaler i Norge ved å formidle et bredt sjikt av både nyere og eldre uttrykk innen blues, rock og i noen grad også tilgrensende musikkjangrer. Bluesen må tilkjennes verdi som kunstnerisk uttrykk på linje med andre sammenlignbare musikalske sjangrer (klassisk musikk, jazz, rock etc.). Samtidig har festivalen en del å hente på å fornye seg m.h.t. artistvalg og kunstnerisk profil. Festivalen har på den annen side en betydelig styrke i at den har satset så sterkt på markedsføring av det lokale stedet og regionen og på utvikling av samarbeidsprosjekter omkring dette med næringslivet.

Festivalen har ekspandert fra å være et lite musikkarrangement basert på ”frivillig innsats” til å bli en musikkfestival av betydelig format, med mellom 40 - 50 konserter årlig ved festivalen.²²

Bakgrunnen for at Hell Blues Festival kom inn på post 74 har vært knyttet til argumenter om utvikling av forbindelseslinjer mellom kultur og næring. Sett i lys av den omfattende dugnadsinnsatsen som årlig legges ned av over 300 frivillige i forbindelse med festivalarrangementet er det åpenbart at effekten av støtten til festivalen gir mange synergier, både for lokalt næringsliv, men også for kulturlivet. M.h.t. organisering og drift kan en si at festivalen utnytter sine ressurser godt. Festivalen bidrar videre til et konserttilbud av et nivå og omfang som ellers må betegnes som mangelvare i regionen.

En kan muligens si at det kan virke noe urimelig at Hell Blues Festival mottar tilskudd over statsbudsjettets Kap. 320, post 74, mens andre tilsvarende festivaler ikke gjør det. På den annen side mottar Hell Blues Festival ikke støtte fra festivalstøtteordningen (post 50). Til sammenligning mottok i 2004 Notodden Bluesfestival kr 850.000 fra festivalstøtteordningen og Ole Blues festivalen

---

²² Jf. kap. 2 for besøkstall og budsjett. Den samlede omsetningen på 3,4 millioner kroner (inkl. billettinntekter på 1,4 millioner kr) (tall for 2003) er betydelig i forhold til den offentlige støtten.

(Bergen Music Fest) kr 650.000. Støtten til Hell Blues Festival står i et rimelig forhold til dette.

Som en konklusjon synes det rimelig at støtten til Hell Blues Festival over post 74 opprettholdes, alternativt at støtten videreføres i tilsvarende omfang som festivalstøtte (post 50). I Kulturmeldingen (Stortingsmelding nr. 48. *Kulturpolitikk fram mot 2001*) er det foreslått at festivalstøtteordningen under Norsk kulturråd bør styrkes. Det vil i denne sammenhengen imidlertid være viktig (for Hell Blues Festivals vedkommende) at momentet om reise- og næringslivsutvikling tas med i betraktningen.²³ Tilskuddet til Hell Blues Festival kan derfor eventuelt også ses i sammenheng med arbeidet som er satt i gang høsten 2004 med en ny stortingsmelding om forholdet mellom kultur og næring.²⁴

---

²³ Festivalstøtten over post 50 gis normalt ut fra en rent ”kunstnerisk” vurdering.

²⁴ Dette arbeidet ble igangsatt av Kultur- og kirke departementet i august 2004, som en oppfølging av St. meld. nr. 48, *Kulturpolitikk fram mot 2014*.

Referanser:

- Berkaak, Odd Are 2002. "Ikke la meg ta meg. Livsbilder i popmusikkens tid." I Gripsrud (red.) *Populærmusikken i kulturpolitikken*, 194-225. Oslo: Norsk kulturråd.
- Bille, Trine 2004. "Kultur i urban og regional utvikling – økonomisk set." I Røyseng, Sigrid og Dag Solhjell (red.) *Kultur, politikk og forskning. Festskrift til Per Mangset på 60-årsdagen*, 161-183. Bø i Telemark: Telemarksforskning-Bø.
- Bjørkås, Svein 2004. "Et Timbuktu for moderne mellomlag. Om kunstfestivalene og den utdannede middelklassens kulturelle prosjekt." I Røyseng, Sigrid og Dag Solhjell (red.) *Kultur, politikk og forskning. Festskrift til Per Mangset på 60-årsdagen*, 202-217. Bø i Telemark: Telemarksforskning-Bø.
- Cohn, Lawrence 1995. *Nothing But the Blues. The Music and the Musicians*. New York: Abbeville Press.
- Davis, Francis 1995. *The History of the Blues*. New York: Hyperion.
- Fossåskaret, Erik. Otto Laurits Fuglestad og Tor Halfdan Aase (red.) 1997. *Metodisk feltarbeid. Produksjon og tolkning av kvalitative data*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Gripsrud, Jostein 2002. *Populærmusikken i kulturpolitikken*. Rapport 30. Oslo: Norsk kulturråd.
- Hammersley, Martyn og Paul Atkinson 1996. *Feltmetodikk. Grunnlaget for feltarbeid og feltforskning*. Oversatt av Tone M. Andersen og Ane Sjøbu. Oslo: Ad Notam Gyldendal.
- Marcus, Greil 1975. *Mystery Train. Images of America in Rock 'n' Roll Music*. New York: Plume.
- Oliver, Paul 1997. *The Story of the Blues*. London: Pimlico.
- Repstad, Pål 1993. *Mellom nærhet og distanse. Kvalitative metoder i samfunnsfag*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Ringstad, Vidar 2004. "Samfunnsøkonomiske begrunnelser for kulturpolitikken: Hva vet vi egentlig?" I Røyseng, Sigrid og Dag Solhjell (red.) *Kultur, politikk og*

forskning. Festskrift til Per Mangset på 60-årsdagen, 144-160. Bø i Telemark: Telemarksforskning-Bø.

Stortingsmelding nr. 48. (2002-2003). Kulturpolitikk fram mot 2014. Oslo: Det Kongelige Kultur- og Kyrkjedepartementet.

Wadel, Cato 1991. *Feltarbeid i egen kultur. En innføring i kvalitativt orientert samfunnsforskning.* Flekkefjord: SEEK A/S.

Weisethaunet, Hans 2001. "Is there such a thing as the blue note?" *Popular Music* 20/1, 99-136. Cambridge: Cambridge University Press.